

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2315/2016
01.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог „ББ“, ... ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2143/16 од 08.09.2016. године, у седници одржаној 01.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2143/16 од 08.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 476/2015 од 31.03.2016. године, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан тужени да тужиоцу плати по основу материјалне штете за издавање записника о оштећењу возила 1.180,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе 14.08.2015. године до исплате, по основу нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 250.000,00 динара, за претрпљени страх 130.000,00 динара и за претрпљене физичке болове 130.000,00 динара, односно укупно за нематеријалну штету 510.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења 31.03.2016. године до исплате; са вишком тужбеног захтева, којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да плати по основу материјалне штете за трошкове лечења 4.420,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, за састав одштетног захтева (на име адвокатских трошкова) 11.250,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, по основу нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности још 310.000,00 динара, за претрпљени страх још 40.000,00 динара и за претрпљене физичке болове још 120.000,00 динара, односно укупно за нематеријалну штету још и износ од 470.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате тужбени захтев је одбијен; обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 205.322,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења 31.03.2016. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2143/16 од 08.09.2016. године, ставом првим изреке, жалба туженог је усвојена, па је пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 476/15 од 31.03.2016. године преиначена тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да плати тужиоцу по основу материјалне штете за издавање записника о оштећењу возила 1.180,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе 14.08.2015. године до исплате, по основу нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 250.000,00 динара, за претрпљен страх 130.000,00 динара и за претрпљене физичке болове 130.000,00 динара, укупно за нематеријалну штету 510.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења 31.03.2016. године као и у делу којим је одлучено о трошковима спора, тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 29.134,00 динара, док је жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда у преосталом побијаном одбијајућем делу потврђена; Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 34.400,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, 21.08.2007. године догодила се саобраћајна незгода на раскрсници у којој су учествовали тужилац, управљајући бициклом и ВВ, управљајући путничким возилом са придодатом лаком приколицом. До саобраћајне незгоде дошло је на тај начин што је ВВ управљајући путничким возилом, коловозом испред раскрснице на месту и на начин где је то забрањено постављеном хоризонталном сигнализацијом и не пратећи са дужном пажњом саобраћајну ситуацију испред свог возила, започео радњу претицања бициклисте који се кретао у истом правцу и започео радњу скретања улево, услед чега је на левој коловозној траци дошло до контакта предњег дела путничког возила и задњег дела бицикла. Том приликом тужилац је пао на коловоз и задобио тешке телесне повреде због којих је трпео физичке болове и страх, а као последица настало је умањење животне активности од 20%. На дан саобраћајне незгоде путничко возило којим је управљао ВВ било је осигурано код туженог. Тужилац је за издавање записника о увиђају саобраћајне незгоде платио 1.180,00 динара 20.11.2014. године. Против ВВ вођен је кривични поступак због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја у вези са кривичним делом угрожавања јавног саобраћаја и кривичним делом непружања помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди. Решењем Општинског суда у Кули Ки 147/2007 од 15.11.2007. године

обуостављена је истрага против ВВ услед одустана Општинског јавног тужилаштва Кула од даљег кривичног гоњења. Тужилац је 14.08.2015. године поднео тужбу за накнаду материјалне и нематеријалне штете.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак другостепеног суда да је потраживање накнаде штете застарело.

Тужиоцу је штета проузрокована 21.08.2007. године путничким возилом осигураним од аутоодговорности код туженог. Против лица које је управљало путничким возилом кривични поступак је обуостављен решењем суда од 15.11.2007. године, а тужилац је тужбу за накнаду штете поднео 15.08.2015. године.

Према Закону о облигационим односима, застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе; застарелост наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе (члан 360. став 1. и 2); застарелост почиње тећи првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако законом за поједине случајеве није што друго прописано (члан 361. став 1); застарелост наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена (члан 362); кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења; прекид застаревања кривичног гоњења повлачи са собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете, а исто важи и за застој застаревања (члан 377). Чланом 376. истог закона, прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило; у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од кад је штета настала (став 1. и 2.).

По оцени Врховног касационог суда, како је тужиоцу штета проузрокована 21.08.2007. године, а тужбу за накнаду штете поднео је 15.08.2015. године, правилан је закључак другостепеног суда да је протеком рока из члана 376. став 1. ЗОО, потраживање накнаде проузроковане штете застарело. Тужилац се неосновано позива у ревизији да је штета проузрокована кривичним делом, те да захтев за накнаду штете застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења и да је у овој парници требало применити члан 377. став 1. ЗОО у погледу рока застарелости. Међутим, да би се применио привилегован рок застарелости потраживања накнаде штете из члана 377. ЗОО, потребно је да је правноснажном пресудом утврђено постојање кривичног дела и да је окривљени оглашен кривим за кривично дело. У конкретном случају није утврђено да је штета проузрокована кривичним делом, обзиром да је кривични поступак против штетника обуостављен и зато нису испуњени услови да се за застарелост потраживања накнаде штете примењују одредбе члана 377. ЗОО.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић